

PEMBE LEĞEN

Tek isteğim yokluk kelimesinin hayatımdan çıkması. Zihnimden, bedenimden, evimden, yolumdan...

Tanışıklığımız çok eskiye dayanır arkadaşım, düşmanım beklide tek öfkem yokluk. Dualarımda dişimin çıkması gibi uzuvlarımın çıkması hep daha fazla diledim. Ergenlikte nefret etim kendimden, insanın kendisini terk etmesi ruhunu bedenden ayırması zor gelmedi. Hindistan, Nepal, Çin'e gitmenize gerek yok.

Belgesel izlerken yavru kuşların uçmayı öğrenme çabaları sonları etkiledi. Gerçek hayatla kıyasladım. Kuş uçarken, insan yaşarken öğreniyor hayatı iki düşüşte ölümcül. Sonradan fark ettim ki aslından ben bir kahramanım. Yolda yürürken bile zafer kazanıyorum. Ben düşmemiş hayatın en tepesinde yer alıyorum.

Leğen oyun alanımdı, arkadaşlar kumda oturup oynarken ben kumu eve taşıdım. Annem kızmazdı bana acıdığını sanırdım kardeşlerim koridorda soyunup salona geçerlerdi ben bahçeyi salona getirirdim özgürdüm, kendimi zihnimde tutsak etmişim.

En zor zamanlar okul yılları oldu leğen bu sefer taşıma aracım oldu. Hiç sevmezdim pembe leğeni rengini o yılar zor geldi. Yol boyu bütün taşları içime atardım her takıldığımda sanki ölü cem sanırdım. Kışları eğlenceliydi kar yolu kayganlaştırırdı soğuktu, çamurluydu, eksikti. Zihnimde oluşan esaret beni ele geçirmişti. Sevmedim pamuk şekeri, pamuğu pembeye dair ne varsa. Yalanın bile pembesi çıkmış ekranı pembe diziler kaplamış ben kaçtıkça pembe beni bulurdu.

Köyümde yollar çamurlu olsa da hiç kirlenmedi üstüm, bana yardım edenler kirlendi ben hep temiz kaldım. Hayata renkleri sorgulayarak suçlayarak başladım çok şükür 2binli yıllarıda gördüm ölümcül yıllardan sonra. Annem beni taşıırken düşünürdüm ben arkasında sürüklediği vicdan mıyım? Başlarda kolay olanı seçtim vicdan değil azapsın dedim. Anneliğin sonsuz çocuk sevgi olduğunu sonra anladım hiçbir evlat ana için azap olmadığını gördüm utandım. Lise bitikten sonra her şeyi sorguladığımı gördüm. Neden sonuç ilişkisi olmadan nefes bile alamaz haldeydim. Bakmayı ama görmemeyi anladım. İlk hedef felsefe bölümünü kazanmaktı. Kendime 'pembeli filozof' derdim ergen yıllar başka. Benim öyküm lunaparkta pamuk şeker kuyruğunda başladı.

Başımı sonsuzluğa daldırılmış gibi bakıyordum. Yoktan nasıl var oldu dedim kendime. Bir çubuk alıyorsun eline iki üç beş defa döndürüyorsun sonra bir bakıyorsun elinde dev gibi şeker kütlesi. İşin ilginç yanı kimse buna dikkat etmiyor tek hedef yüzüne gözüne buluşturmaktan şeker yemek. Su değdiği an eriyen şekere nasıl pamuk adını vermişler onu da anlamadım. Pamuk su emerdı en basiti. Anlam veremedim. İnsanlar çubuk hayat şeker döndükçe büyüsek sonra bir problem karşısında hemen erisek. Sorunlu insanlar çocukların elinde tuttuğu alırken hevesli yerken bıkın olduğu pamuk şekerler gibi.

İnsanlar eski kahramanlık filmlerini izler iç geçirir. Kahraman olup at sırtında başarıdan başarıya koşmak, insanlığı kurtarmak ister ancak; bunun günümüzde mümkün olmadığını söyleyerek kendini rahatlatır. Zaman olgusu her şeyi değiştirir günümüzde modern 2binli zaferler var.

Kahraman olup insanlığı kurtarmak herkesin sevgisini kazanmak isteyen insanlar neden bu kadar duyarsız bu da anlam veremediğim bir başka çelişki. Hâkim olma, üstünlük psikolojisi neden ağır basıyor suçlu hep şeytan mı? Engelli biri görülünce Allaha şükretmek isteği insanlarda oluşuyor. Kapı sesini hiç sevmedim çünkü her şükredenini beni görünce tahtaya vurmasını anımsatır. Kapı zilini benim kadar kimse sevemez.

Pembe leğene kitapları doldurdum pazarda sesimim kesilene kadar bağıra bağıra satım. Ne bulduysam okudum. Para kazandım ama ne pembe renkten ne leğenden vazgeçebildim. Her hafta gelen uçları kırışmış kitaplara kötü davranıyorsun diyen sinir bozucu daimi müşterim oldu. Kitaplar benim en iyi arkadaşım nasıl onlara kötü davranırım. Deniz kenarında yine aynı

ses geldi. Çok bilen müşteri beni toptancı yapmış haberim yok benden 2 liraya aldığını 4 liraya satıyor. İlk 10 dakika şok hali sonra anlamsız bir ilgi.

Hemen oradan uzaklaştım kitap almaya gelince zam yaptık 4,50 lira oldu, her yerde 4 lira diye bağırdı, git onlardan al diyince sustu hatırlamıyorum da tam olarak ne dediğimi yüzüne bakınca hafıza kaybına uğrar gibi oldum.

Ben bağırmaktan o aramaktan bıkmıştı. Sonra ona bir çay ısmarladım çayın karbonat tadı bile güzel geldi. Adı sevgi âşıkta bahsetmiyorum adı sevgi.

Sevgiyi çok sevdim. Buna da anlam veremedim en sonunda anlam vermeyi bıraktım sadece yaşamayı öğrendim yaşıңыз 30 olsa da öğreniyorsunuz. Felsefe sorgulamadan olmazdı.

Felsefeyi bırakmak zor oldu bırakmasam aldatıyor olurdu. Nedensiz hayat olmazdı amaçsız yol gidilmezdi. Sevgiyi aradım deniz kenarında kitap satanlara baktım. Kitapları 1 liraya düşürdüm pazardan eve kadar her yerde tezgâh açtım bulamadım. Sevgi sevgimden mi kaçtı.

Aylar sonra anladım sevgiyi bulmak hayatımın ortasına oturmuş. Rampası olmayan kaldırımları aşım. Keskin uçurumları indim. Araçlarla kendimle boğuştum sevgiyi buladım.

En komiği yeraltı treni yolculuklarında asansöre son bindim, ilk ben geldim ama hep son bindim. Zaten oturak yolculuk ettiğimi söyledi bana asansör sever vatandaşlar. Suçluluk psikolojisinden kaçmak. Kahraman olmak isteyende onlar savaş anında düşmana karşı bizi korucuklar korkusuzca canını verecekler. Sevgiyi sevdim ama aramayı hiç sevmedim.

Pembeli filozofun yerini açtım pamuk şeker kitap sattım. Zaman kavramı gene hayatıma işledi bu defa dükkânım hayatımın merkezi oldu mücadele yer değiştirdi. Sevgiyi aramıyordum artık sıradan insanlar gibiydi benim için hayatımda 5 dakika daha fazla Sevgiden dükkândan sıkıldım. Ulaşa birlik sonucu önemsiz kılıyor belki.

Yollar çamurluydu şimdi asfalt. Benim neden üstüm kirli? İnsanlar da neden engel korkusu var? Engelli olmak seçilmiş kullara özgü değil. İnsanlığa özgü beden, zihin, ruhun engelli olabilir. Engel tanıyan için; engelin ne önemi var.

Kazandıklarım hayatımın ortasında bilincimin içinde beni yönlendiriyor. Engelsizlik sevgiden dükkândan daha önemli özel geldi. Her aştığım dik yokuş olimpiyat hissi verir. Yokuş sonları madalyalarım olsa uçlarından bağlayarak dünyayı turlardım. Yokuş aşağı hayatlar zor. Keskin kenarları dönmek cesaret ister. Engelli diye adlandırılan benim ama hayata karşı en mücadeleci olan gene benim sorgulamayı iyi ki bıraktım. Engelli tanıyı neydi kime göre engelli. İnsanları sınırlandıran bedenen eksik yâda fazla olmak değildir.

Engeli olmak öncelikli insan olmak hiç değil. Nefret ederken, âşık olurken, para kazanırken kimse öncelik vermedi. Elimdekiler alınmaya çalışıldı. Sevgi beni sevmedi, hani öncelikliydik. Düğününe gittim ben ararken bulabilirdi iyi ki sevmedim aramayı. Masada otururken karşılıklı bakıştığım kızın kardeşi olduğunu öğrendim. Aile geleneği olmasın onu da aramayım diye hemen evlenmeye ikna ettim. İnsan 2 3 5 keredede âşık oluyormuş. Adımı sorduğunda az kalsın pembeli de yeter diyecektim eskiyen her şey gibi filozof yönüm beni çoktan terk etmişti.

Kızım oldu adı pembe geçmişi sorgulamamak gerekir günümüz kuralı. İnsan olmak farklı olmaktır takılmadan yaşamak gerekir hayatı. Düşünmek gerekir farklı olanı oldum ben haklarım var diye biliyorsan insanlığın sınavı her yerde var. Apartmanında alışveriş arabaları için mi yapıldı rampalar, aracını kimin yerine park ediyorsun sesiz kalmayı, duyarsızlığı nasıl görmüyorsun, olmak yaşatmayı gerektirir. Dünya acımasız başlığı altında yaşamayı gerektirmez.

Benim adım özgür ismiyle çelişen hayat yaşayan özgür. Artık nefretimin rengi pembe değil. Anneme neden beni taşıdığın leğen pembeydi diye sormuştum tam hatırlamam başka renk yoktu cevabı neden sürükleniyorum a cevaptı. Yokluk hayatın hiç sevmediğim yönü.

Korkuyorum ya başkaları da tekerlekli sandalyesi yoksa. İnsan olmanın sınavından geçin eksik olanı tamamlayın çünkü güneşin doğduğu yer belirsizdir çözemediğimiz hayatı yaşıyoruz ya biz tamsak siz fazlaysanız.

